

A movie poster for the film 'Erebus'. The background is a high-angle view of a large, complex space station in orbit above the Earth. The station has multiple cylindrical modules and solar panel arrays. The Earth's horizon is visible in the upper left, with a bright light source (the sun) creating a lens flare effect. The overall color palette is dominated by blues and greys.

ŽIJEME VE VESMÍRU, V NĚMŽ SE PROLÍNÁJÍ NESPOČETNÉ REALITY

ALEŠ PITZMOS

EREBUS

NEMETON

DEMETON

Aleš Pitzmos

EREBUS

Nakladatelství Nemeton

Čáslav 2024

NEMETON

Aleš Pitzmos

EREBUS

Copyright © Aleš Pitzmos, 2006, 2024

Cover © Aleš Pitzmos s využitím obrázku z Pixabay.com

Czech edition © Aleš Pitzmos – Nemeton, 2024

ISBN (pdf) 978-80-908999-5-7

ISBN (ePub) 978-80-908999-6-4

ISBN (mobi) 978-80-908999-7-1

Kanada, stát Alberta

21. října 1980

John Griffith vyhlédl z otevřeného okna svého srubu: naskytl se mu nádherný výhled na nekonečnou záplavu borovic a na ne skutečně modrou oblohu, prosvítající mezi jejich větvemi. Když se nadechl, ucítil příjemnou vůni jehličí a mízu stromů. Nejvelebnější na tom všem však bylo ticho, na které není civilizovaný člověk, uvyklý ruchu velkoměsta, téměř zvyklý. Je totiž panenské a hluboké, takové, jaké na naší planetě panovalo před mnoha miliony let, ještě dříve, než ji moderní lidé zkazili svými technickými vynálezy – letadly a automobily.

Griffith odstoupil od okna a přešel k velkému krbu, v němž plápolalo několik polen. Sáhl nad jeho horní okraj a sňal z držáků starou dvouhlavňovou kulovnici, památku na dávno zesnulého dědečka, který za časů svého mládí rýžoval zlato na Aljašce. Griffith se při vzpomínce na něj usmál, protože se často cítil jako on – jako dobrodruh, ztracený uprostřed nekonečných lesů, bez přátel a bez rodiny.

Jeho úděl byl však trochu jiný – on si své vyhnanství totiž nebral dobrovolně.

Kdysi bydlel v hlavním městě Kanady, v Ottavě, a zastával pozici manažera v jedné slibně se rozvíjející nadnárodní korporaci. Jeho život byl zdánlivě šťastný – měl dobrou práci, která ho bavila, hodně peněz (takže si často plnil své cestovatelské sny) a manželku se dvěma dětmi. Během jedné noci se však jeho život zhroutl – jeho kolega ho udal policii kvůli machinacím s firemními penězi. Griffith byl nevinný a snažil se to ze všech sil dokázat, všechno však hovořilo v jeho neprospěch: důkazy, byť strojené, byly neprůstřelné a jeho vlastní přátelé svědčili proti němu. Nakonec, po neustávající mašinérii různých soudních procesů, byl shledán vinným a strávil pět let ve vězení. Tou dobou byla už samozřejmě jeho žena v náruči jiného muže a jeho děti na něj zapomněly.

Jako by nikdy ani neexistoval...

Když se konečně dostal z vězení, rozhodl se ve svých čtyřiceti letech rezignovat na život, zavřít se do jeskyně, jak občas rád říkával. Ze svých posledních úspor si koupil srub uprostřed kanadských lesů a rozhodl se žít v přírodě. A rozhodně si nestěžoval. Tenhle styl života mu vyhovoval a po dlouhých letech, strávených ve spěchu a stresu, cítil, že konečně našel sám sebe. Navíc se začal věnovat východním věroukám a cvičit jógu – to bylo něco, na co neměl ve svém bývalém hektickém životě nikdy čas.

Nasoukal se do tmavozelené bundy, která už pamatovala lepší časy, na hlavu si posadil kšiltovku se znakem *Chicago Bulls* na štítku a popruh kulovnice si přehodil přes rameno. Otočil se, aby zkontroloval, zda ve srubu nic nezapomněl, a otevřel věčně skřípající dveře. Jakmile tak učinil, ovanul ho chladný vítr, který mu pronikl až do morku kostí. Griffith přemohl nutkání zalézt zpátky do vytopeného srubu, zamkl za sebou dveře, a ještě je zajistil dvěma visacími zámky – ne že by byl přehnaně úzkostlivý, ale člověk nikdy neví, jaký pobuda se může potulovat kolem.

Když zkontroloval, že jsou všechny okenice správně zabeďněné, došel k přístřešku u jižní strany srubu a otevřel jeho plechové dveře. Uvnitř této provizorní garáže stál jeho oprýskaný armádní džíp.

Griffith se nasoukal za volant a nastartoval. Naftový motor spokojeně zabručel a auto se rozjelo po příjezdové cestě vysypané štěrkem. Griffith se zhluboka nadechl a protřel si oči (možná měl včera vypít méně whiskey...). Potrvá dvě hodiny, než se dostaneme do nejbližšího města, Calgary, a tak musí být fit. Do civilizace se mu sice příliš nechtělo, ale co naplat, jako každý člověk byl otrokem svého těla a potřeboval jíst, a tak se tam jednou měsíčně musel vydat pro čerstvé zásoby.

Začal si pobrukovat staletou kanadskou odrhovačku a s jistotou zkušeného řidiče vybíral ostře řezané zatačky.

Silnice se vinula po okraji hlubokého kaňonu, jehož dno bylo hustě porostlé staletými jehličnany, mezi nimiž se klikatila jedna z prudkých horských bystřin – stačila by jedna drobná chybička, jedna nepozornost a skončí tam dole. Ne že by mu přespříliš zále-